Почорніли заводі в озерах
І ясніші стали разом з тим.
Від листків падучих ніжний шерех
Заплітається в ранковий дим.

Вставлено у вікна другі рами,
Вата і калина поміж рам,
Знову стали діти школярами
І синиця дзвонить школярам.

Ніби на гравюрі Хокусаї,
Ліс грабовий золотом іївіте,
Щоголівське небо нависає
Над землею — "синє, та не те".

У пучок останні квіти зв'яжем,
Що морозом називають їх...
Часом можна висловить пейзажем
Те, для чого слів нема людсвких.

20 жовтня 1969 р., Київ